DARCY COATES



přeložil
Petr Kovács

MRTVÉ JEZERO

MRTVÉ JEZERO

DARCY COATES

MRTVÉ JEZERO

přeložil Petr Kovács

FOBOS

QUARTER TO MIDNIGHT
Copyright © Darcy Coates 2015
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Petr Kovács, 2026
Cover © Martin Kopecký 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8799-9

Mrtvé jezero

1

Sam se na okamžik zarazila, jako by se jí na okamžik zastavil dech. Zrovna s taškou v jedné ruce a bundou přehozenou přes druhou odstoupila od auta a otočila se k hustě zalesněným kopcům za sebou. Přepadl ji zvláštní pocit, jako by ji někdo sledoval.

To samozřejmě nedávalo smysl. Strýcův srub byl tím nejodlehlejším místem, na jakém se kdy ocitla. Nacházel se hluboko v srdci Harobského lesa na břehu velkého jezera a od nejbližšího města to byly dvě hodiny autem. Strýc Peter tvrdil, že les je protkaný turistickými stezkami, ale pouze pár jich vedlo až k jeho části jezera. A ani ty skoro nikdo nevyužíval.

Přesto dál očima pátrala v křoviskách a mezi borovicemi, které hustě pokrývaly úbočí skalnatého svahu. Ticho rušila jenom kolonie ptáků vznášejících se nad korunou nedalekého jehličnanu a nepřetržité bzučení hmyzu.

Obrátila se zpět k jednopatrovému srubu. Slunce pražilo na hrubě otesané dřevo a stavba v jeho paprscích téměř zářila. Srub stál tak blízko vody, jak jen to bylo možné, aby

nebyly ohroženy základy, a z balkonu byl krásný výhled na jezero. Skalnatý svah vzadu přirozeně přecházel v horská úbočí, která se zvedala více než kilometr k obloze.

Peter srub zbudoval téměř před deseti lety, aby měl něco, kam bude jezdit na víkendy. Byl na něj plným právem pyšný. Sam věděla, že Peter je truhlář, ale netušila, že je až tak zručný. Srub působil stejně přirozeně jako okolní skály, jako by ze země vyrostl už hotový.

Přehodila si tašku do druhé ruky a zamířila ke dveřím. Klíč zajel do zámku a lehce se v něm otočil. Když pak dveře s tichým zaskřípáním otevřela, musela se usmát.

Spodní patro tvořila jediná velká místnost. Vpravo se nacházel krb a vedle jeho sazemi zčernalého jícnu ležela připravená hromádka třísek na podpal. Kousek dál stál stojan se starými, vyschlými poleny a opřená sekera. Před krbem byly rozprostřené tlusté kožešiny a na nich spočívala dvě čalouněná křesla natočená ke krbu. Vlevo spatřila naleštěný dřevěný stůl se židlemi kolem dokola. Hned za ním se nacházela malá kuchyňka, která si pro sebe zabírala celou zadní část místnosti. Z kuchyně vedly schody do prvního patra.

Upustila tašku vedle dveří a žasla, jak je všude čisto. Peter tvrdil, že sem jezdí přinejmenším jednou měsíčně a s úklidem a údržbou si musel dávat opravdu záležet. Sam si sáhla do kapsy bundy pro dopis, který jí poslal, rozložila ho a ještě jednou si přečetla strýcovo charakteristicky strohé a těžko čitelné písmo.

Sammy,
hezky si to ve srubu užij a nenech se sežrat medvědy.
V jezeře se báječně plave. V kůlně za srubem najdeš kánoi. A suché dřevo do krbu. Když zajde slunce, rozdělej si oheň – v noci tam bývá zima.

Srub nemá ani elektřinu, ani signál, takže se zkus nedostat do potíží, ale pokud by se přesto něco stalo, v kuchyni je ve skříňce vysílačka. Vedle ní jsem ti napsal nejdůležitější kódy.

Nechoď na molo. (Tenhle řádek byl dvakrát podtržený.) *Dřevo je shnilé. Až přijedu příště, opravím ho.*

V kuchyni máš ve skříňkách spoustu jídla. Sněz ho. Jsi jako lunt.

S láskou
Petey

Sam se láskyplně usmála a zastrčila si dopis zpátky do kapsy. Cesta z města jí zabrala větší část dne a slunce již klesalo k vrcholkům hor obklopujících jezero. Rychle se vrátila k autu a začala z něj vytahovat zbytek svých zavazadel, aby je odnosila dovnitř.

Stojan, vodové, olejové i akrylové barvy, velká dřevěná krabice plná uhlů a tužek, štětců, skicáků a tucet plátěn jí zabíraly celý kufr i obě zadní sedadla auta. Odnášela je mnohem opatrněji než předtím tašku, v níž měla jen oblečení a ručníky. Většinu svých věcí položila na stůl a v prázdném rohu místnosti postavila malířský stojan.

Nastavila jeho úhel tak, aby na něj dopadalo přirozené světlo pronikající oknem, a napnula na něj plátno. *Nevypadá to tu špatně,* pomyslela si v duchu. *Co víc si může umělec přát? Jestli mě ani tohle nepostaví zpátky na nohy, pak už nic.*

Venku se rychle stmívalo, a tak si Sam klekla na zem před krbem, našla sirky a neobratně zapálila třísky na roštu. Oheň naposledy rozdělávala, když ji jako malou vzali rodiče tábořit. Než chytla větší polena, spotřebovala většinu třísek na podpal.

Když usoudila, že oheň již nezhasne, vydala se prozkoumat první patro. Schodiště, příkré a úzké, se v rohu místnosti stáčelo a ústilo přímo do ložnice, která měla stejně jako hlavní místnost v přízemí otevřený půdorys. Na konci bylo cosi, co snad měla být koupelna, s umyvadlem, toaletní skříňkou a vanou – ovšem bez sprchy. Umyvadlo i vana měly špunty, chyběly jim ale kohoutky. Když se rozhlížela okolo, objevila trubku vycházející ze zdi a pod ní odtokový otvor a kbelík postavený vedle ruční pumpy. Domyslela si, že je nejspíš napojená na sběrnou nádrž s dešťovou vodou za chatou.

Pochopitelně. Není tu přece ani elektřina, ani tekoucí voda.

To znamenalo, pokud si bude chtít dopřát teplou vanu, vodu si bude muset ohřát na ohni. S tím si Peter zřejmě hlavu nedělal. Byl to tělem i duší horal. Miloval lov, rybaření, práci se dřevem a nejspíš i ledovou sprchu.

Většinu místnosti zabírala velká manželská postel. Pokrývalo ji několik vrstev tlustých přikrývek a úplně nahoře ležely i huňaté kožešiny. Sam po nich váhavě přejela rukou a pak je složila a schovala do skříně vedle postele. Spát pod kůžemi mrtvých zvířat jí přišlo morbidní.

Vlevo od ní byly dveře na balkon. Sam je otevřela a opřela se o parapet, aby si vychutnala výhled. Slunce již zapadlo za hory, ale většina oblohy byla stále světle modrá s fialovo-červenými nádechy těsně nad vrcholky stromů na západní straně. Na třpytivé hladině zdánlivě nekonečného jezera se odrážely chomáče bílých mraků. Peterova chata stála v jednom z nejširších míst jezera. Nalevo se jezero začínalo zužovat a stáčet kolem úbočí hor, které ho obklopovaly.

Z břehu před chatou vybíhalo do jezera asi dvacet metrů dlouhé molo. Na konci se krčilo něco velkého a zdeformovaného. Sam přimhouřila oči ve slábnoucím světle a snažila

se rozpoznat, co vlastně vidí. A pak sebou prudce trhla, když se ona věc pohnula.

Byl to muž klečící na konci mola. Upřeně hleděl na vodní plochu a široká ramena se mu znatelně chvěla.

2

V ústech jí vyschlo. Sevřela zábradlí balkonu tak silně, až jí zbělely klouby na rukou. Její mozek se v šoku snažil zpracovat novou informaci. *Kdo to je?* Peter tvrdil, že kolem nejsou v docházkové vzdálenosti žádné další domy. *Je to snad nějaký turista? A co dělá na našem molu?*

Najednou si plně uvědomila, na jak odlehlém místě se srub nachází. Kdyby se ztratila, nikdo by ji nepohřešoval dříve než za týden, až by se nevrátila domů. A i kdyby zavolala policii, což stejně nemohla, trvalo by hodiny, než by se sem kdokoli dostal. Takže se musí případně ubránit sama.

Muž se nehýbal, až na ramena, která sebou čas od času zaškubala. Sam vycouvala z balkonu a neodvažovala se ani nadechnout. Nespouštěla z muže oči, dokud jí nezmizel z dohledu. Pak se otočila a seběhla dolů po schodech.

Potřebuju zbraň – něco, čím ho zastraším a co bych mohla použít k obraně. Prudce vytahovala kuchyňské zásuvky a hledala nůž, ale našla pouze dva malé nožíky, dobré tak akorát na krájení mrkve. Dychtivě se rozhlížela, až její pozornost upoutal kovový odlesk u krbu. *Sekera. Ano, ta by měla stačit.*

Sevřela dřevěnou násadu a zvedla sekeru do výšky hlavy. Několikrát jí zkusmo máchla a zapotácela se, když ji váha nástroje vyvedla z rovnováhy. Otočila se ke dveřím, olízla si rty a cítila, jak jí na zádech a v dlaních vyrašil studený pot.

Nejspíš je to jen turista, který sešel z trasy, aby si prohlédl jezero zblízka.

Musel vědět, že vstupuje na soukromý pozemek. A co hůř, muselo mu být jasné i to, že ve srubu někdo je – zaparkované auto před srubem a kouř vycházející z komína nešlo přehlédnout.

Když sevřela kulovou kliku dveří, připadala jí v prstech nezvykle studená. Musela se nadechnout, aby se uklidnila, pak zprudka otevřela a vypotácela se ven. Sekeru svírala rozechvělými prsty tak pevně, až ji bolela ruka.

Buď silná. Nažeň mu strach. Ukaž mu, že si s tebou nebude zahrávat.

„Hej! Tohle je soukromý pozemek," zakřičela a doufala, že muž z jejího hlasu nepozná, že se klepe strachem. Žádné odpovědi se ale nedočkala. Sam mžourala na konec mola, který byl v ubývajícím světle stále hůře viditelný. Byl prázdný.

Otočila se a přejela pohledem po celé délce břehu až k nerovnému okraji lesa. Stíny soumraku tam vytvářely kaleidoskop světla a tmy. Nikoho neviděla, ale to neznamenalo, že muž zmizel.

„Slyšel jsi mě?" zakřičela ještě jednou, tentokrát hlasitěji. „Mám pušku a umím karate."

To byla samozřejmě veliká nadsázka. Jako malá absolvovala dva tréninky karate, pak to vzdala a začala se věnovat malování. Jenže to vetřelec vědět nepotřeboval.

Usilovně naslouchala a snažila se zachytit typické šustění kroků ve spadaném listí, ale v lese plném švitoření ptáků

ukládajících se ke spánku by stejně žádné zvuky kroků neslyšela. Ještě jednou se otočila kolem dokola, spustila sekeru podél těla a vrátila se do bezpečí srubu.

To ho určitě vyděsilo, pomyslela si spokojeně.

Naposledy se podívala na břeh a na molo a pak za sebou s tichým cvaknutím zavřela dveře. Oheň se pěkně rozhořel, ale spotřeboval již většinu dřeva, a tak opřela sekeru o zeď a klekla si, aby do praskajícího krbu přiložila další polena.

Zjevení neznámého muže na místě, které jí mělo zaručit naprostou samotu, jí otřáslo. Klidně to mohl být jediný člověk na kilometry daleko, ale ona neměla nejmenší tušení, kdo to mohl být, proč přišel zrovna k jejímu srubu – nebo, když už tady byl, čím ho voda na konci mola tak fascinovala.

Sam si promnula rukama obličej a postavila se. Když si bude dělat starosti, nijak si tím nepomůže; ten muž se nejspíš hluboce zastyděl, že se nechal přistihnout, a určitě se rychle vrátil na stezku. Nenechá si tím zkazit první noc ve srubu.

Jak jí Peter slíbil, v kuchyni našla bohaté zásoby jídla v konzervách. Postupně se jimi probírala a ohrnula nos nad tuctem nechvalně proslulých masovek značky Spam, načež si vybrala kuřecí polévku. Vedle dřezu visely na háčcích nejrůznější hrnce a pánve a v jedné ze zásuvek objevila lžíce. Otvírák už nenašla, ani když hledala sebevíc, a tak použila jeden ze dvojice malých nožů, kterým do plechovky prorazila otvor, a obsah vyklepala.

Pak se usadila před krbem a v tlustých kuchyňských chňapkách držela kastrol nad plameny. Venku již panovala černá noc, ptáci konečně utichli a předali vládu netopýrům, sovám a dalším nočním tvorům. Jejich volání,

neznámé a zneklidňující, se neslo lesem. Oheň byl jediným zdrojem světla ve srubu. Když byla polévka dostatečně teplá, Sam se schoulila do křesla a s pohledem upřeným do hypnotizujících plamenů se pustila do jídla.

Tiché praskání ohně, teplá polévka a měkké křeslo ji ukolébaly do stavu příjemného omámení, takže si ani neuvědomila, že usnula, dokud jí nevypadla lžíce z ruky a s hlasitým cinknutím nedopadla na zem.

„Proboha, Sam, prober se," zamumlala a zvedla se z křesla. Odnesla kastrol i lžíci do dřezu a po krátkém váhání přišla na to, jak z ruční pumpy dostat vodu. Opláchla nádobí, odložila je na odkapání a prázdnou plechovku hodila do velkého plastového pytle na odpadky. Pak se obrátila ke stojanu s plátnem v rohu místnosti.

Padla na ni únava, ale tento týden měl být příležitostí soustředit se opět na svoje umění, chtěla proto vykročit správnou nohou. Plátno bylo jedním z největších, které měla, a téměř ji ohromovalo svojí prázdnotou. Mžourala na něj v hloupé naději, že náhle pocítí příliv inspirace, ale jediné, na co dokázala myslet, bylo, jak neúprosně se blíží uzávěrka výstavy a jak jí případná neúčast pohřbí kariéru dřív, než vůbec začala.

Čím víc o uzávěrce přemýšlela, tím těžší pro ni bylo přijít s nápadem. Odvrátila se od plátna, aby se zbavila pohledu na ten zastrašující prázdný obdélník, a prohrabovala se neuspořádanou změtí věcí na stole, až našla svůj skicák.

Uplynulo již osm měsíců od doby, kdy do něj naposledy kreslila, a když nyní listovala stránkami, bylo to, jako by znovu prožívala pozapomenuté sny. Stránky byly hustě pokryté nákresy, jimiž si cvičila ruku, a svědčily o její úporné snaze zachytit co nejvěrněji klouby na rukou, prsty, žíly. Pak stránka plná mihotavé vody a trsů leknínů a po ní

obrázek zvědavé ještěrky, která se vyhřívala na slunci za jejím oknem.

Přesně rozpoznala okamžik, kdy dostala nabídku, aby poslala ukázku své práce prestižní Heritage Gallery: stránky zaplnily barevné obrázky i obyčejné kresby tužkou, možná trochu divné, než aby bylo vůbec poznat, co představují. Pak následovala dlouhá řada stránek s návrhy témat na výstavu v galerii. Sam otočila na poslední stránku, na které nebylo nic jiného než oči. To bylo téma, které si už téměř vybrala ke zpracování: série olejomaleb s očima hledícíma ze šálků na čaj, s očima splývajícíma s přírodou, s očima vyhlížejícíma z prasklin pískovcových věží…

Jedny oči jí byly obzvláště povědomé: oči její matky. Sam je nakreslila poté, co spolu strávily odpoledne v malé kavárničce. Mluvily o její výstavě a o možnostech, které jí otevírá, a co to znamená pro její kariéru. A ji ani jednou nenapadlo se matky zeptat, proč je tak hubená.

Sam skicák prudce přibouchla a ústa jí zaplnila hořká pachuť. Oheň v krbu ztrácel na síle. Pokud bude chtít zůstat ještě vzhůru, musí přiložit.

Ne, asi bych měla jít raději spát. Nejspíš jsem z cesty a stresu pořádně přetažená. Až zítra ráno vstanu, pustím se do práce s čistou hlavou.

Naposledy se lítostivě podívala na prázdné plátno, vrátila skicák zpátky na stůl a zamířila po schodech do ložnice. Teplo vystoupalo vzhůru a zbavilo místnost pod střechou nejhoršího chladu, ale Sam si přesto čistila zuby až horečnatě rychle, aby si konečně, zcela oblečená, mohla zalézt pod deku.

Mezerami v závěsech viděla hvězdy. Byly o tolik jasnější než ve městě a třpytily se na obloze tak hustě, až bylo těžké uvěřit, že se dívá na stejnou oblohu, jaká byla za okny jejího

bytu. Když zavírala oči a cítila, jak ji přemáhá ospalost, v mysli se vrátila k muži, kterého viděla dřepět na molu, a myslela na to, jak se mu při pohledu na vodu třásla ramena.

3

Buch.

Sam se s trhnutím probudila. Mysl měla ještě zpola zastřenou roztříštěnými sny, takže si nedokázala okamžitě vybavit, kde je. Prosklenými balkonovými dveřmi do pokoje pronikalo bledé světlo a barvilo dřevěnou podlahu svými stíny. Snažila se vyprostit zpod tlusté vrstvy přikrývek.

Co to bylo za zvuk? Nepatřilo to ještě k tomu poslednímu snu?

Jakmile spustila nohy z postele, na chodidla jí zaútočil ledový ranní vzduch. Zalapala po dechu a rychle si nazula tenisky. Klidně by si přes sebe přehodila i bundu, ale veškeré oblečení měla dole v kufru.

Pak se jí vrátily vzpomínky na předchozí den a probraly ji z ospalého oparu. Sam hbitě vyskočila, a když se obrátila ke schodišti, naskočila jí husí kůže.

Zvuk přicházel zdola. Pomalu se přiblížila ke schodům a snažila se vzpomenout si, jestli zavřela vchodové dveře. Nejspíš ne. Okamžitě se jí vybavil muž na konci mola. *Není přece možné, aby se ještě stále potuloval kolem.*

A přesto ji *něco* probudilo. Rozhodně to nebyl tichý zvuk; nic, co by šlo vysvětlit jako praskání dřeva v ranním

chladu či časné švitoření ptáků. Zalitovala, že ji včera nenapadlo vzít si nahoru sekeru.

Pomalu sestupovala po schodech a snažila se dýchat i našlapovat co nejtišeji. Když dorazila k místu, kde se schody v rohu stáčely, sklonila hlavu, aby nahlédla do místnosti pod sebou. Byla prázdná.

Díkybohu.

Tohle byla jedna výhoda otevřeného prostoru: nešlo se tu schovat. Světlo dovnitř pronikalo čtyřmi okny a rozhánělo temné stíny pod stolem a v rozích kuchyňky. Pokračovala v sestupu, a i když stanula uprostřed místnosti, dál se ostražitě rozhlížela kolem. Třásla se přitom zimou.

Pokud jsem tady sama, co to tedy bouchlo?

Odpověď se dozvěděla, když se podívala na vychladlý krb. Z hromádky dřeva se svezlo poleno a dopadlo na kožešinu rozprostřenou na podlaze.

Sam hlasitě vydechla úlevou a rychle zamířila ke kufru. Otevřela zip a začala mezi oblečením hledat tu nejteplejší bundu a pevné turistické boty, které si nazula místo tenisek. Ale stejně se nepřestala třást zimou, takže se otočila ke krbu s tím, že si opět zatopí.

Než stačila dojít doprostřed místnosti, zastavila se. Tak moc se soustředila na případného vetřelce, že jí unikly dvě zásadní změny. První byly tři hrnky postavené na kuchyňské lince těsně pod oknem, z něhož bylo vidět na keře venku za srubem. Včera žádný z nich nepoužila. Byly naaranžované se zřejmým záměrem; všechna ouška ukazovala stejným směrem – k malířskému stojanu.

A u něj narazila na druhou změnu, která jí vyrazila dech. Někdo ho pomaloval.

Z plátna na ni hleděla mužská tvář. Byl to detailně vyvedený, realistický portrét. Sotva zaschlý. Dívala se na ni

dvojice hluboko posazených šedých očí nad zahnutým nosem a tenkými rty. Muž měl husté vlasy v barvě pepř a sůl a přerostlé strniště vousů. Tvář mu hyzdila červená skvrna – pořezání, které se dosud nezahojilo.

„Ach," vydechla, protože nic jiného ji nenapadlo. „*Ach*."

Ten styl poznávala. Tenké tahy štětcem, mísení barev a zejména způsob, jakým byly namalované vlasy, to všechno jí bylo až příliš povědomé, protože to viděla už nejméně stokrát.

Buď jsem to malovala já, nebo si dal někdo hodně záležet, aby mě napodobil.

Snažila se zklidnit dech, zatímco se její mysl v rostoucí panice snažila dát dohromady alespoň vzdáleně logické vysvětlení.

Jsem si jistá, že jsem tady sama?

Sekera se opírala o stěnu vedle krbu tam, kde ji zanechala. Sam ji zvedla a držela ji před sebou, přestože ji téměř nedokázala udržet v klidu. Napadlo ji pouze pár míst, kam by se mohl dospělý, průměrně vysoký člověk schovat. Rychle je prošla. Nejprve zkontrolovala spíž plnou konzerv s polévkami, těstovin a masovek Spam. Těch tam na její vkus bylo vážně zbytečně moc. Po spíži nahlédla do skříněk pod schodištěm, kde našla pouze hromádky dalších přikrývek a prázdné kbelíky.

Vyběhla nahoru po schodech, trochu přitom zavrávorala pod tíhou sekery, a vpadla do ložnice. Pochybovala, že by se do ní mohl někdo dostat, aniž by si toho všimla, ale přesto se podívala pod postel i do skříně. Třetím místem, které jí ještě zbývalo, byl balkon. Roztáhla tlusté závěsy a odhalila úchvatný výhled na okolní krajinu.

V noci se snesla mlha. Válela se na zemi jako deka a její chuchvalce se líně vznášely nad jezerem. Sam pohledem

sledovala nízké mraky až k místu, kde se zvedaly po úbočí hory a tiskly se k zeleni jako éterická pavučina. Byla to jedna z nejstrašidelnějších krásných věcí, jaké kdy viděla.

Sam vydechla a od rtů se jí zvedl chomáček dechu, který se rozplynul v ledovém vzduchu. Muselo být opravdu velmi časné ráno; už bylo vidět, ale slunce se nepřehouplo přes hory v dáli.

Její pozornost upoutal pohyb v mlžném závoji. Sam se otočila zpátky k jezeru. Mhouřila oči a snažila se proniknout pohledem hustou mlhou. A zahlédla… *Cože? Molo? Ne… něco je na mole*.

Sam polkla a sledovala, jak temný obrys zahalil další chuchvalec mlhy. Neztrácela čas čekáním, až se zase rozplyne, ale otočila se, přeběhla ke dveřím a brala schody dolů po dvou. Na naleštěné podlaze v dolní místnosti uklouzla a s hlasitým žuchnutím narazila do dveří. Když se snažila otočit klikou, třásly se jí prsty. Pak konečně vyrazila ven a se sekerou vysoko nad hlavou udělala dva vrávoravé kroky směrem k molu.

Mlha se vlnila všude kolem a hrozila, že ji celou ukryje do svých záhybů. Byla mnohem hustší, než se jí zdálo seshora. Štípala ji do nosu a do tváří, a když se nadechla, plíce ji zabolely pod náporem mrazivého vzduchu. Vstoupit do ní bylo jako projít do jiné dimenze; dokonce i zvuky lesa téměř utichly. Sam mhouřila oči, a zatímco se potácela vpřed, snažila se v mléčném moři rozpoznat alespoň nějaké obrysy.

Nejprve se objevil okraj mola. Jeho zčernalé pilíře se vynořily z mlhy jako lodě duchů. Sam pokračovala dál, dokud se nedostala na jejich úroveň, a pak se nejbližšího dotkla rukou. Po zápěstí jí začala stékat voda, která na sloupu zkondenzovala.

„Haló?“ zavolala, ale zdálo se, že mlha její hlas ihned spolkla. Zachvěla se a podívala se dolů k nohám. Pod sebou měla tmavé dřevěné desky vyrůstající z travnatého břehu. *Peter říkal, ať na molo nechodím…*

Zvedl se náhlý poryv větru a mlha prořídla, takže Sam na okamžik zahlédla konec mola. *Nic*. Černé pilíře označující konec nebyly téměř vidět; a vše za nimi už byla pouze bílá tma.

Neviděla jsem jenom tohle? Pilíř, který mohl v mlze a z dálky připomínat klečící postavu?

Přesto se neodvrátila a dál sledovala, jak mlha molo znovu zahaluje. Hluboko v kostech cítila, že není sama. Byl to jeden z nejpodivnějších pocitů, jaký kdy zažila. Spustila sekeru a opřela ji ostřím o zem. Prsty ale stále přidržovala konec topůrka, aby se sekera nepřevrátila. Někde v dálce zakřičel pták a po něm následovalo třepetání křídel, když on i jeho druhové vzlétli. Sam se otočila, ale mlha byla příliš hustá, aby je zahlédla.

Příliš hustá na to, abych zahlédla cokoli.

Třesoucími se prsty pevněji sevřela násadu sekery. Otáčela se kolem dokola a snažila se zahlédnout alespoň nějaký orientační bod, libovolný tvar nebo obrys, ale viděla jen bílou stěnu. *Žádné stromy. Žádný srub. Jako by mě přenesli na jinou planetu.*

Ta představa ji vyděsila natolik, že okamžitě zamířila zpátky a snažila se co nejlépe odhadnout směr ke srubu. Sekeru za sebou táhla přes ojíněné chomáče řídké trávy a jediným zvukem, který v příštích okamžicích slyšela, bylo škrábání železa o zmrzlou zem. Další a další ptáci rušili svým křikem a třepotáním křídel okolní ticho. Z mlhy se vynořila známá vysoká silueta.

Zaplaťpánbůh.

Sam zrychlila do sprintu a proběhla dveřmi dovnitř. Uvnitř byla tma – větší, než si pamatovala –, ale cítila se tu v *bezpečí*. S povzdychem upustila sekeru na její místo u krbu.

Příliš třísek na podpal už jí nezůstalo, ale i tak se jí podařilo oheň zapálit a následujících dvacet minut do něj opatrně přikládala, až plameny natolik zesílily, aby přežily i bez její pomoci. Když se znovu podívala z okna, slunce se již překulilo přes hřeben hory a Sam překvapilo, že mlha téměř zmizela. Poslední zbytky se držely už jen v koutech úbočí kopců a její tenké cáry se rychle rozplývaly nad nehybnou hladinou jezera.

Na molo teď bylo bez problémů vidět. Jeho tmavé dřevo ostře kontrastovalo s jasně modrou barvou vody a výhled byl natolik lákavý, že v ní probudil touhu ho namalovat.

Když už je řeč o malování…

Sam se neochotně otočila k portrétu v rohu místnosti a zadívala se do studených šedých očí té podivně známé tváře.

4

Sam přistoupila k obrazu. Ty oči ji neúprosně přitahovaly. Jejich krutý pohled skrýval tajemství, která netoužila odhalit.

Nepamatovala si, odkud muže znala. Rozhodně to nebyl někdo, s kým si tykala. Byl jí vzdáleně povědomý – jako někdo, koho potkala na ulici a jehož tvář byla natolik výrazná, že se jí vryla do paměti.

Bydlela v bytě na předměstí největšího města státu. Odhadovala, že každý den v ulicích míjela nejméně sto nových tváří, ale přesto si byla jistá, že pokud zrovna tuto tvář již v minulosti viděla, určitě by na ni nezapomněla. *Kde se tedy vzala? Zdálo se mi o ní?*

Ano. Viděla jsem ho ve snu. Ale ne takhle.

Když zavřela oči, z paměti se vynořily obrazy. Viděla samu sebe, jak schází po schodech a prochází kolem krbu, ve kterém zbyly jen doutnající uhlíky. Zastavuje se před plátnem, v jedné ruce paletu, ve druhé štětec, a maluje, jako by se ocitla v transu.

Sam si přitiskla dlaně na čelo a zapotácela se. *Jsem náměsíčná. Respektive maluju ze spaní…*

Uvědomila si, že si vybavuje, jak ukládá barvy do zásuvky stolu a teprve potom se vrací nahoru.

A také že ano.

Když zásuvku otevřela, našla uvnitř plastovou paletu, dosud pokrytou dobře promíchanými barvami.

To je tím stresem. Panikařím z výstavy i z toho chlapa v mlze a můj mozek všechno míchá dohromady a snaží se s tím vypořádat.

Znovu se podívala na obraz. Pokud to měl být vzkaz od jejího podvědomí, nevěstil nic dobrého: vyzáblý, krutý, hladový výraz a způsob, jakým ji jeho hluboké šedé oči pronásledovaly po celé místnosti… Sam přešla k obrazu, sundala ho ze stojanu a opřela o zeď z dřevěných trámů tak, aby tvář na něm směřovala do zdi.

Oheň v krbu místnost ohřál, Sam si tedy sundala bundu a přehodila ji přes opěradlo židle. Měla hrozný hlad. Ve spíži našla zásobu konzerv s pečenými fazolemi, ukrytých za masovkami od Spamu. Jednu vyklopila do zčernalého kastrolu a ohřála ji nad ohněm.

Jedla přímo z hrnce. Nohy si natáhla ke krbu, aby si osušila rosou zmáčené boty. Když dojedla a umyla po sobě nádobí, les již ožil pestrou směsicí zvuků. Podívala se na mobil; bylo krátce po desáté. *Skvělé. Pořád toho můžu ještě hodně stihnout.*

Na mobilu nebyla ani jediná čárka signálu, ale to se dalo čekat. Signál cestou sem sledovala a věděla, že než vjela do lesa, beznadějně zmizel. Po zbytek týdne jí telefon poslouží pouze jako předražené, nepraktické hodinky.

Sam se protáhla, aby uvolnila napětí v zádech a ramenou. Pak si ke stojanu přitáhla dřevěnou kuchyňskou židli. Vybrala si jedno z menších pláten, jen o něco větší než její hlava, a umístila ho na stojan. Menší plátno znamenalo

méně prostoru k malování… a větší šanci, že se obraz povede.

Vytáhla paletu ze zásuvky a dívala se na množství smíchaných olejových barev. Pořád nedokázala pochopit, jak mohla ve spánku namalovat tak promyšlený obraz. Zahnala tu myšlenku stranou a namočila štětec do barvy. Byla lepkavá, protože ji nechala přes noc v zásuvce, ale ještě nestačila úplně ztvrdnout. Vzala láhev s podkladovou barvou a trochu na ni kápla, aby ji zředila. Byla to drahá značka olejových barev a Sam jimi nechtěla plýtvat víc, než už se jí povedlo.

V jednom rohu palety měla namíchanou pořádnou dávku šedozelené. Namočila do ní štětec a zvedla ruku, aby barvu nanesla na plátno. *Tak fajn. Sammy. Co budeme dnes malovat?*

Váhala a držela štětec milimetr nad plátnem. Nic neměla v plánu a zdálo se, že k ní inspirace nepřichází jako jindy. Jediné, na co dokázala myslet, byla bledá tvář a studené, šedé oči.

Soustřeď se! Něco si vyber a namaluj to na plátno. Nic na tom není. Co třeba ptáka? Ptáky jsi přece malovala ráda.

Sam sklonila štětec a dívala se na zbytek barev na paletě. Tmavě růžová – tu v noci použila na mužovu tvář. Šedomodrou zase na jeho flanelovou košili. Matně zelenou, kterou měla na štětci teď, namalovala stromy za ním. A tmavě šedou, té bylo na paletě jen trochu, použila na mužovy duhovky.

Proč ho pořád nemůžu dostat z hlavy?

„No tak, Sam," povzbuzovala se a zaklonila hlavu, aby si uvolnila svaly na krku. „Prolom ten blok. Začni zlehka. Klidně něco abstraktního. Prostě tam dostaň nějaký barvy a pak už to půjde samo – uvidíš."

O dvacet minut později odnesla plátno zpola pokryté nahodilými šmouhami zelené a modré ke krbu. Hodila ho do ohně, a zatímco z mokré barvy stoupal černý kouř, otírala si z tváří slzy. Nedokončený obraz hořel mnohem déle, než jí bylo milé.

„K čertu," zasyčela a přitiskla si dlaně k očím, aby zadržela vlhkost. „Dej se dohromady, Sam."

Znala minimálně tři umělce, kteří by pro možnost vystavovat v Heritage Gallery s klidem spáchali vraždu. Právě výstavu v Heritage uváděli umělci ve svých pracovních životopisech, když chtěli, aby ti na druhé straně významně přizvedli obočí. Galerie už odstartovala víc kariér, než kolik by jich dokázala spočítat.

Denzel, její kamarád z dětství, byl v galerii na stáži a využil všechny laskavosti, které mu kdo dlužil, přidal pořádnou dávku podlézavosti s pečlivě přimíchanými narážkami, aby pro Sam, prakticky neznámou umělkyni, dokázal nemožné.

Koordinátor galerie poskytl Sam osm měsíců, aby si připravila kolekci dvanácti obrazů k vystavení. Osm měsíců, které jí tenkrát přišly jako věčnost, ale najednou jí do vernisáže zbývalo posledních devět dní a nic neměla. Nic nezačala. Nic ji ani *nenapadlo*.

V prvním týdnu poté, co dostala pozvánku, si Sam připadala, jako by jí měla každým okamžikem vybouchnout hlava ze všech možností, které se jí do ní nahrnuly. O všechny se onoho svěžího pondělního rána podělila s matkou, když si dopřávaly kávu v místním bistru. Zatímco si povídaly, Sam bezděčně načrtla oči své společnice, aniž by si všimla, jak se za poslední týdny propadly, jak pohublé měla matka tváře nebo jak její kůže vypadala ve světle zářivek téměř jako pergamen.

Někdy přemýšlela, jestli jí to matka vůbec měla v úmyslu říct. Kdyby to Sam věděla, vzala by si v práci volno, nastěhovala by se k ní a strávila s ní veškerý zbývající čas, který ještě měly. Místo toho se musela vše dozvědět úderem půlnoci z úst matčina lékaře: *„Její rakovina postupovala mnohem rychleji, než jsme předpokládali. Jestli se s ní chcete rozloučit, musíte přijet ihned."*

Pak už měla pouhých pět hodin, které mohla s matkou strávit. Seděla u postele, hladila její na kost vyzáblou ruku spočívající na naškrobeném bílém povlečení – než ten nejlepší člověk v jejím životě vydechl naposledy.

Následující týdny plynuly jako ve snách. Snažila se mít přehled o tom, jaký je den, ale zameškávala směny v práci nebo naopak přicházela, když žádné neměla. Přestala malovat a přestala na malování i *myslet*. Pozvánka na výstavu zapadla na dno zásuvky.

Z mlhy syrového smutku se vynořila jako jiný člověk. Malování pořád milovala. To v sobě měla pevně zabudované. Nic na světě ji nemohlo připravit o radost, kterou jí přinášel štětec namočený do barvy. Vytratila se však touha. Byla jako člověk umírající hladem, jehož hlad byl právě ukojen; mohla se s klidem dívat na rozmařilou hostinu, dokázala ocenit její vytříbenost, ale pak jen pokrčila rameny a odešla.

Jednoho dne si uvědomila, že výstava je už za necelé dva měsíce a ona se půl roku nedotkla štětce. Zachvátila ji panika. Nakoupila nová plátna, nové barvy a sadu štětců a zkusila znovu tvořit. Výsledky ji znechutily. *Jenom jsi trochu vyšla ze cviku,* namlouvala si, když se dívala na proporčně děsivě nepovedený a nudný strom, který právě namalovala. *Chce to jen trochu praxe a všechno bude zase dobré.*

Až na to, že nebylo. Snad desetkrát se během oněch dvou měsíců pokusila začít s novou sérií a pokaždé ji zahodila.

Dva týdny před zahájením výstavy, když už málem zvedala telefon, aby zavolala Denzelovi a svou účast zahanbeně odmítla, jí jako strážný anděl zavolal strýc Peter a na týden jí nabídl svůj srub. Bylo to ideální prostředí, kde se vrátit k tvorbě: zejména proto, že tady nebyl žádný kontakt s vnějším světem. Nic, co by ji mohlo rozptylovat. Nemusela vůbec nic dělat. Jen malovat.

Jenomže zatím jsem zvládla jen obličej, k němuž mě inspirovala jakási noční můra a který jsem namalovala ve spánku. Radši nemyslet, co by na něco takového říkali kritici, kdybych se s tím objevila na výstavě.

Počkala, dokud plameny nespálily plátno na popel, poté se zhluboka nadechla a opřela se o opěradlo křesla. *Týden je ještě mladý. Dvanáct pláten je hodně, ale zvládnout se to dá.*

Ve srubu to kvůli spáleným chemikáliím z barev děsivě páchlo a jí se z toho zápachu zvedal žaludek. Střelila pohledem k oknu a zachytila sytě zelené stromy a modrou oblohu. Bylo moc krásně na to, aby den strávila uvnitř. *Třeba mi vůně přírody dodá inspiraci, kterou potřebuju.*

Ta představa ji nabila energií. Oblékla si lehkou bundu a do batohu si strčila skicák a krabičku uhlových tužek. Přidala láhev vody, vyšla ven a zamkla za sebou dveře.

Břeh jezera vypadal úplně jinak než mlžné éterické snění, kterým procházela ráno. Z písku, který sahal až k nehybné vodní hladině, místy vyrůstaly chomáče hnědozelené trávy. Sam zatočila doprava a vydala se po stáčejícím se břehu kolem jezera.

Asi po kilometru se strmá stěna hory vpravo zmírnila do svahu. Sam si všimla zarostlé stezky, která vedla dál do

lesa. Vstoupila na ni a přidala do kroku. Vysoko nad hlavou jí oblohu zakrývaly větve a nejrůznější liány, které dolů nepropouštěly téměř žádné světlo. Ani stín ji však nedokázal ochladit, bylo jí s oteplujícím se dnem stále větší a nepříjemnější horko. Sundala si bundu a uvázala si ji kolem pasu.

Čím výše stoupala, tím byl okolní podrost hustší a spletenější. Šlahouny keřů se jí zachytávaly za oblečení, kroutily se před ní na stezce a snažily se ji polapit a uvěznit. Několikrát musela zastavit, aby si z nohou strhla přisátého parazita.

Pak se stezka proměnila a Sam se ocitla na skalnaté mýtině. Vypadalo to, jako by tu před několika lety došlo k sesuvu půdy, který vytvořil holé, nezarostlé místo. Sam vyšplhala na jeden z větších balvanů a usadila se na jeho plochém vrcholku, aby si odpočinula.

Před ní se jako zelený koberec rozprostíral les a sbíhal dolů k modrým vodám jezera. Došla dál, než si představovala, a musela se pobaveně usmát, když v dáli, na kraji jezera, spatřila svůj komicky malý srub.

Zavřela oči a poddala se svým smyslovým vjemům. Studená skála, na níž seděla, byla osvěžující. Suché listí pod nohama zašustilo pokaždé, když se pohnula. V dáli cvrlikali ptáci a z listí se vznášel bzukot hmyzu.

Vytáhla z batůžku skicák. Na výstavu bude muset předložit klasická plátna, ale mohla by si načrtnout pár nákresů, na kterých snad bude moci stavět. Několikrát otočila zápěstím, aby si uvolnila ruku, pak začala kreslit vše, co měla v dohledu: stromy, skály, listy, a dokonce i své vlastní boty.

Z podrostu vylétl zářivě barevný pták a poskakoval po kamenu. Sam dál kmitala rukou po papíře, ale když se zadívala na ptáka, mimoděk zadržela dech. Buď si jí nevšiml, nebo mu nevadila, protože se dál probíral spadaným listím

ve snaze ulovit něco k snědku. Pak ho něco vyplašilo – Sam nedokázala říct, jestli na tom nesla vinu – ale pták s pronikavým křikem vzlétl.

Povzdychla si a zavadila pohledem o skicák. A jako by dostala ledovou facku. Stránku pokrývala chaotická změť načmáraných rostlin a nejasných tvarů. A uprostřed všeho byla kresba muže.

5

Sam nevěřila vlastním očím. Tužka jí vypadla z ruky a s tichým klepnutím dopadla na měkkou lesní půdu. Sotva to zaregistrovala. Tvář na papíře měla uvolněnější rysy a nebyla tak zřetelně vyvedená, ale poznala ji okamžitě.

Nemůžu uvěřit, že jsem to nakreslila.

S prásknutím zavřela skicák, zároveň vyděšená a zahanbená. Nechtěla se obrazem dál zabývat. Nechtěla myslet na to, odkud onu tvář zná ani proč ji její povědomí stále vyvolává z paměti. Klidná, šťastná nálada, která se v ní probudila při výstupu sem, zmizela, jako by ji někdo polil studenou vodou.

Poskládala si věci a vydala se zpátky na stezku. Pokud by se vydala doleva, začala by opět sestupovat ke srubu, ale stezka pokračovala i doprava a nořila se do útrob stále hustšího lesa. Na okamžik zaváhala a pak odbočila právě doprava. *Když už jsem tady, můžu se aspoň podívat, kam vede*.

Stezka se klikatila vzhůru strmým svahem a proplétala se mezi stromy natolik nepravidelně, až Sam zalitovala, že se po ní vůbec vydala. V okamžiku, kdy byla připravená další cestu vzdát, se stezka narovnala a Sam narazila na řádnou turistickou trasu.

Zastavila uprostřed mýtiny a zhluboka se nadechla, šťastná, že unikla klaustrofobicky tísnivé vegetaci. Nikde neviděla žádné značení, tak odbočila doprava a zamířila po nové trase po obvodu hory.

Cesta jí tu a tam poskytla výhled na jezero. Srub už nebylo vidět, ale Sam nyní spatřila i svahy kopců, které se jí předtím ukrývaly za horami. Ušla po stezce něco málo přes dvacet minut a narazila na zátaras. Stezku křížil řetěz připevněný na obou koncích ke kovovému sloupku. Uprostřed visela cedule otočená nápisem od ní.

Sam přelezla řetěz, aby si ji přečetla, a zamračila se.

STEZKA UZAVŘENA – NEBEZPEČÍ

Stezka, na níž se až dosud pohybovala, jí přišla dostatečně široká a dobře udržovaná. *Co je na ní nebezpečného?* Před sebou uviděla malou mýtinu, ze které odbočovalo několik dalších tras. Uprostřed stál rozcestník s velkou mapou. Sam k ní přistoupila a přejížděla pohledem bludiště tras kolem jezera a v okolních horách. O chvíli později si všimla malé červené šipky s nápisem: *Jste zde.*

Prohlížela si rozmístění tras a zjistila, že kolem srubu vede jen tato jedna uzavřená.

Takže tu alespoň budu mít soukromí.

Vzpomněla si na muže klečícího na molu a zachvěla se. Na prozkoumání dalších tras už bylo pozdě, a tak se vrátila zpátky na stezku přehrazenou řetězem. Překročila zátaras, když vtom ji k smrti vyděsil nečekaný hlas.

„Paní, musím vás požádat, abyste zůstala stát."

Sam málem přepadla přes řetěz, ale udržela rovnováhu a narovnala se akorát včas, aby spatřila, jak z lesa po jedné z menších stezek vybíhá ranger v uniformě.

„Toto je zakázaný prostor."

Sam cítila, jak jí hoří tváře. „Omlouvám se – ehm – já vím, ale…"

Muž zastavil těsně před ní, zhluboka dýchal, ale ne tak, že by přímo lapal po dechu. Jeho tmavě zelená rangerská uniforma se zlatými nášivkami byla čistá a vyžehlená. Sam vytušila, že si ji pozorně prohlíží, ale protože měl pod kloboukem černé sluneční brýle, nemohla si být jistá.

„Odkud jdete, paní?" Muž měl odměřený, nikoli však výhružný hlas a Sam i přes šok a pocit hanby dokázala srozumitelně odpovědět. „Ještě jednou se omlouvám. Přišla jsem po téhle stezce. Nevěděla jsem, že je zakázaná. Bydlím ve srubu u jezera."

Ranger naklonil hlavu. „Ve srubu Petera Mahoneyho?"

„Ano, tam. Jsem jeho neteř."

„Ehm, v tom případě…" Ranger si sundal brýle a po tváři se mu rozlil úsměv. Měl jasně modré oči, které se nyní téměř pobaveně třpytily. „Asi vám dlužím omluvu. Petea znám. Je to dobrej chlap. Loni nám pomáhal při vypalování. Jen jsem nevěděl, že v jeho srubu teď někdo bydlí."

„Budu tady jen týden." Sam se podívala na stezku za sebou. „Mohu se po ní zase vrátit?"

„Samozřejmě. Jen buďte opatrná. V poslední době jsme na ní měli pár nehod. Neodbočujte do lesa a dávejte pozor na padající kameny, ano?"

Sam přikývla. Nedokázala si představit, jak by tato rovná, dobře upravená stezka mohla být nebezpečnější než ostatní, které okolní hory křižovaly – ale možná je na ní o kus dál nějaký problémový úsek, až za místem, kde odbočila z pěšiny, která se na ni napojovala od srubu.

Něco ji napadlo, a tak zvedla hlavu a podívala se na rangera. „Můžu se ještě na něco zeptat?"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Mrtvé jezero*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.